

Θαυμαστές διηγήσεις

/ Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα

Η ανάγλυφη εικόνα του Αρχαγγέλου Μιχαήλ

Καθισμένος ανάμεσα στα εγγονάκια του ο Παρασκευάς, μέσα στη γλυκεία θαλπωρή της αγάπης τους, με γαλήνη στην καρδιά τους εξιστορούσε την οδύσεια της περασμένης του ζωής, καταλήγοντας πάντα στην εξ ύψους βοήθεια, που του έστελνε η θεία Πρόνοια, και ξεπερνούσε τα ανυπέρβλητα εμπόδια που του παρουσιάζονταν. Δεν παρέλειπε δε ν' αναφέρει με παλλόμενη από συγκίνηση φωνή, και τα θαύματα που είχε αξιωθεί να ιδεί από τον προστάτη του άγιο, τον Αρχάγγελο Μιχαήλ.

Πράγματι ο πιστός αυτός χριστιανός είχε αξιωθεί να δει δυο φορές οφθαλμοφανώς τον Μέγα Ταξιάρχη. Την πρώτη φορά όταν ήταν ακόμα παιδί, μαθητής του δημοτικού σχολείου του Μανταμάδου. Την εποχή αυτή έτυχε να επισκευάζουν τον

ιερό ναό του προσκυνήματος. Ο δάσκαλος του σχολείου, που εκτελούσε και χρέη ιεροψάλτου στην εκκλησία, έστειλε μια μέρα τα πιο γεροδεμένα αγόρια της έκτης τάξης, για να προσφέρουν τη βοήθειά τους στους εργάτες, κουβαλώντας τούβλα, ασβέστη, κι δ, τι μπορούσε το καθένα. Μαζί μ' αυτά ήταν κι ο Παρασκευάς. Για μια στιγμή, ενώ βρισκόταν στο προαύλιο σπρώχνοντας το καρότσι με τα τούβλα, κάτι τον έκανε να σκαρφαλώσει στον τοίχο της εκκλησίας και να κοιτάξει από το ανοιχτό παράθυρο στο εσωτερικό της. Μα έμεινε άναυδος!... Μπροστά στο ιερό είδε ολοζώντανο τον Αρχάγγελο κάθεται πάνω στο βράχο, εκεί που ο μοναχός Γαβριήλ, πολλούς αιώνες πριν, έπλασε με χώμα και αίμα μαρτυρικό την ανάγλυφη εικόνα του. Είδε ζωντανό τον Αρχάγγελο να γυρίζει το πρόσωπο του και να τον βλέπει. Παρατήρησε τη μορφή του: μελαχρινός, με μεγάλα μαύρα μάτια, με σγουρά μαλλιά· στο κεφάλι του φορούσε ένα μαντήλι πράσινο. Ο μικρός Παρασκευάς σάστισε. Τα πόδια του έτρεμαν και λυγούσαν. Με δυσκολία κατόρθωσε να κατεβεί από τον τοίχο που είχε σκαρφαλώσει. Μα η άγια μορφή του Αρχαγγέλου έμεινε ανεξίτηλα χαραγμένη στη μνήμη του ως τα γηρατειά του. Και πάντα την περιέγραφε με συγκίνηση. Θυμόταν ακόμη από την παιδική του ηλικία πόσες φορές οι Τούρκοι θέλησαν να κάψουν το Μανταμάδο και έκανε βροχές, πλημμύρες. Η χάρη του Ταξιάρχη έσωσε τον τόπο!

Τη δεύτερη φορά ο Παρασκευάς αξιώθηκε να ιδεί οφθαλμοφανώς και τους δύο Αρχαγγέλους, Μιχαήλ και Γαβριήλ.

Ήταν την εποχή που επιστατούσε στο μοναστήρι του Ταξιάρχη τα τσάμια, στο Μοσχονήσι. Το Μοναστήρι αυτό καθώς ήταν χτισμένο σε πευκόφυτη λοφοπλαγιά, ήταν αγκαλιασμένο από αιωνόβια πεύκα.

Μια μέρα, κάποιος Μοσχονησιώτης βαρκάρης, ο Κωνσταντίνος, συγγενής της γυναίκας του, τον παρακάλεσε να του κόψει ένα μεγάλο ξύλο από τα πεύκα για να το κάνει κοντάρι στη βάρκα του.

Ο Παρασκευάς σκαρφάλωσε σ' ένα πεύκο, που ήταν στο προαύλιο της εκκλησίας κι αντί για ένα ξύλο έκοψε δύο, λέγοντας μέσα του: «Ας τα πάρει και τα δύο και οποίο του αρέσει ας το κάνει κοντάρι». Έρριξε τα ξύλα στη ρίζα του πεύκου. Και την ίδια στιγμή κατέβηκε κι εκείνος από το δέντρο. Όμως τα ξύλα είχαν γίνει άφαντα!... Σάστισε ο Παρασκευάς, μην μπορώντας να εξηγήσει Ο Παρασκευάς αυτή την εξαφάνιση.

Άρχισε να τριγυρνά στο προαύλιο, (αρχείο Β. Ράλλη) να ψάχνει με το βλέμμα του ανάμεσα στα δέντρα, μπήκε και μέσα στον πευκώνα, μα μάταιος κόπος!... Μουσκεμένος στον ιδρώτα από την αγωνία και την κόπωση κάθισε συλλογισμένος στο προαύλιο της εκκλησίας σταυροκοπούμενος και ψιθυρίζοντας με απορία:

«Μυστήριο! Μυστήριο!... Τι έγιναν τα ξύλα, Θεέ μου; Κι όμως, τα είχα ρίξει εδώ μπροστά μου, στη ρίζα του δέντρου. Που πήγαν και τα έχασα, αφού κανείς άνθρωπος δεν πέρασε για να τα πάρει;». Ξαφνικά είδε να έρχονται προς το μέρος του δύο παλληκάρια ντυμένα με στρατιωτική φορεσιά. Φοβήθηκε και σηκώθηκε αμέσως όρθιος.

«Τούρκοι είναι στρατιωτικοί», -σκέφθηκε- «μήπως είναι δασονόμοι;». Κι αμέσως ο φόβος σαν φίδι κουλουριάστηκε στο λαιμό του και του έκοβε την αναπνοή. Οι άγνωστοι τον πλησίασαν και τον χαιρέτησαν. Τους ανταπέδωσε δειλά το χαιρετισμό.

Τότε ο ένας από τους δύο, που ήταν μελαχρινός με ολόσγουρά μαλλιά, μεγάλα εκφραστικά μάτια και λεβέντικη κορμοστασιά, τον ρώτησε κάπως αυστηρά:

- Πως βρέθηκες εσύ εδώ;
- Έρχομαι και επιστατώ το Μοναστήρι, απάντησε ο Παρασκευάς. Ο ηγούμενος είναι συγγενής της γυναίκας μου.
- Ε, καλά, αλλά σε είδαμε σκαρφαλωμένο στο δέντρο. Τι γύρευες εκεί επάνω;
- Να, έχει η γυναίκα μου κάποιο συγγενή βαρκάρη κι εκείνος με παρακάλεσε να του κόψω ένα μεγάλο ξύλο από τα πεύκα για να το κάνει κοντάρι στη βάρκα του.
- Ναι, αλλά εκείνος σου ζήτησε ένα ξύλο. Εσύ γιατί έκοψες δύο και προπαντός από το δένδρο που είναι στο προαύλιο της εκκλησιάς;

συνεχίζεται....

Πηγή: Βασιλικής Ράλλη, Ο Γολγοθάς του Ελληνισμού της Ανατολής· Αληθινές ιστορίες από την Καταστροφή, Έκδοσις Ιερών Ησυχαστήριον «Όσιος Αρσένιος ο Καππαδόκης» Βατοπαίδι Χαλκιδικής, Α' Έκδοσις, Μάιος 2007.